

Potrubí Elliota vyhodilo přímo vedle památné brány; ještě než dopadl na zem, proměnil se zpátky v člověka z masa a kostí.

„Aáááá, bacha!“ křičí Rey... ale pozdě – vletěl přímo na Elliota. Na Reye hupsla Kris, na ni Andy, na Andy Lee, a než se všichni stihli rozkoukat, už na ně míří Samova obří zadnice!

„Aááá, slez ze mě!“

„Tak dělejte!“

„Čí je to zadek?“

„Fuj,“ vyndává si Andy z vlasů kus toaletního papíru, „kde se v poštovním potrubí vzalo tohle?“

((Stopni hudbu.))

Kris si z té zběsilé a špinavé jízdy podzemním potrubím ještě oklepává oblečení od bláta a Sam pomáhá vstát Leemu, který se doteď motá, když tu si všimli, že Elliot s Reyem jsou dávno na nohou a strnule někam civí... Rychle se tedy jdou podívat, oč jde.

„Co je to?“ – „Teda...“ – „Takhle to tu vůbec neznám...“ diví se jeden přes druhého, když se před nimi odkrylo městečko ponořené do temného oparu. Zpustlé a opuštěné – pokryté tou odpornou spleť šedých pavučin; opředené mlhou a chladem.

„Támhle někde by měl stát náš dům,“ ukazuje Elliot, „zajdeme nejdřív tam.“

„To se mi nelíbí, mám nějaký divný pocit,“ šeptá Rey, kterému ztuhly nohy, „možná bychom se měli vrátit.“

Elliot ale stále hledí do toho pochmurného oparu, ve kterém se v dáli rýsují jen střechy domů.

„Ne. Teď už necouváme,“ vykročil do tmy. „Držte se pohromadě!“

„Kde máš ruku, Andy?“

„Tady, Kris, chyt' se.“

„Same, my dva budeme krýt holkám záda.“

„Jo? A kdo bude krýt ty naše, Lee?“ kráčí kamarádi v těsném závěsu za Elliotem. Jen Rey stále ještě stojí u potrubí a váhá, zda jít, když vtom za ním něco zapraskalo!

„Je tam někdo?“ zeptal se opatrně, ale nikdo se neozývá, nic nevidí – jen nějaké fleky v mlze. „Počkejte na mě! Elliote! Jdu taky...“

((Pust' si hudbu č. 14.))

Elliot odhodlaně kráčí v čele party – tím potemnělým Wisterfieldem, kam se s Reyem, Leem, Samem a dvojčaty dostali díky podzemní poště. S každým jejich krokem se víc a víc stmívá.

„Nic nevidím,“ šeptá Andy, „jdeme vůbec správně?“

„Takhle fakt nemůžeme pokračovat,“ přidá se Lee, „vždyť se strašně loudáme.“

Nato se Elliot ale zastavil úplně a začal štrachat v kapse.

„Co hledáš?“ diví se Rey. „Máš snad baterku?“

„Něco lepšího,“ vytáhl Elliot z pláště malou sklenici s víčkem, zabalenou do tmavého šátku, který rozmotává. „Sleduj...“

„Světlušky?“ kryje si oči Rey, když ze sklenice vytryskla oslepující záře. „Kdes je vzal?“

„Pro jistotu jsem si jich pár nasbíral v jídelně. Prostě jsem jen vylezl na... Sakra!“ trhnul sebou Elliot. Provizorní lampa totiž osvětila jakousi postavu. Je jen několik málo kroků před partou a vůbec se nehýbe. „Počkejte tady! Půjdu to omrknout sám.“

Elliot jde opatrně blíž. Hrdlo má sevřené strachy a ruku se světlem natahuje co nejdál před sebe.

„Halóóó!“ jde ještě blíž, krůček po krůčku, až... „To ne! Pojd'te všichni sem! Honem!“

„Cos našel?“ přibíhá Rey. „Fuj, co je to?“

„Spíš, kdo je to?“ špitla Andy. „Je to člověk... ne?“

„To je starý pan Daniels,“ svítí Elliot na postavu od hlavy

k patě, „ale nebýt té dýmky, asi bych ho nepoznal.“

Tvář starého pána je scvrklá, kůže průhledná a v jeho žilách jen slabě proudí černá krev.

„Vypadá spíš jako mumie,“ šeptá Rey, „a vidíte ty oči?“

„No jo,“ sklání se k němu Lee, „jsou úplně světlý – jako by byl slepý.“

Elliot pomalu natahuje ruku, chvěje se a rozmýšlí, zda to udělat, ale nakonec přece jen našel odvalu a na pana Danielse opatrně sáhl.

((Pust' si hudbu č. 15.))

A to neměl dělat! Sotva se Elliotovy prsty starého pana Danielse dotkly, nad hlavami party se začalo ozývat strašlivé kvílení... uši rvoucí! Přichází odněkud z té temné oblohy...

„Co je to?“ kuňká téměř dívčím hlasem Rey. „To nezní moc dobře.“

„Co-co-co,“ koktá Sam, „co to k čertu bylo?“

„To nevím... Ale vůbec se mi to nelíbí,“ začíná Elliot v tom hustém oparu rozpoznávat nějaké postavy. „Myslím, že bysme měli vzít roha. A hned!“

„Cože?“ plaší Rey. „A jako kam?“

„Běžte! K našemu domu! Dělejte!“ žene Elliot kamarády před sebou... Už po pár krocích je mu ale jasné, že takhle neutečou; postavy jsou příliš blízko, a přátelsky zrovna nevypadají.

„Pokračujte! Touhle cestou... Rey vás dovede k našemu domu. Pod rohožkou na verandě je klíč, schovejte se!“

„Ne, Elliole!“ zachytila Andy jeho ruku. „Co chceš proboha dělat?“

„Jen je zkusím zmást. Doženu vás! Utíkej!“

„Pojď, Andy, slyšelas ho...“ čapla ji Kris, „musíme jít!“

Dvojičata dohání Leehe se Samem a Reyem, kteří utíkají rychle

jako vítr – tak jako ještě nikdy v životě... Andy se otočila za Elliotem, který běží naopak vsříc těm postavám. Jeho světýlko náhle zmizelo; chtěla by za ním, jenže sestra ji drží a nepustí.

„**K**líč! Měl pravdu, je tady!“ ulevilo se Reyovi, když konečně doběhli na verandu Elliotova domu, a zpod rohožky vytáhl klíč od vchodu.

„Dělej! Kruci, tak odemykej!“ hecuje ho Lee – jako by se Reyovi už tak netřásly ruce strachy až dost; navíc je tu tma, takže se ne a ne trefit do zámku. Konečně je ale přece jen tam!

Sotva otočil klíčem, všichni se natlačili dovnitř... Zabouchli za sebou a už krůček po krůčku couvají ode dveří, jako by čekali, že do nich některá z těch záhadných postav vejde. Srdce jim buší jako o život a plíce se ještě nevzpamatovaly z běhu. Za kliku ale naštěstí nikdo nechytá.

((Stopni hudbu.))

„To ne!“ zděsil se Rey, když se otočil do haly. „To – to nemůže být Elliotův dům...?“ zběsile štrachá v šuplíku pod zrcadlem, kde by měla být baterka. Několikrát s ní musel zatřást, ale nakonec přece jen naskočila, a on tak může posvítit i ostatním.

Dům je opuštěný a hustě pokrytý pavučinami – skoro by to tu nepoznal. Dřevěné schodiště zčernalo; asi shnilo. Stejně tak podlaha, která se rozpadá pod nohama. Z květináčů trčí jen pahýly s uschlým listím. Obrazy na stěnách vybledly; nikdo by na nich nepoznal Elliota ani jeho rodinu. Skleněné tabule kuchyňské linky jsou popraskané, kohoutek v umyvadle zarostlý tmavým mechem, židle i se stolem se téměř rozpadly a po ovoci v mísách zbyl jen prach.

Dvočata ruku v ruce stoupají za Reyem po schodišti a Lee se Samem se drží těsně za nimi; našlapují opatrně – každý schod se jim totiž drolí pod nohama.

Také Elliotův pokoj v patře je nevlídný. Po plakátech zůstaly

na tapetách jen fleky, peřina je potrhaná a jeho stůl zeje prázdnotou. Kde byly sešity a knížky, jsou teď ohořelé cáry papírů, a ve vyschlém akváriu leží kostřičky rybiček.

„Tohle by Elliot raději neměl vidět,“ povzdechl si Rey, když tu vyhlédl z okna a rychle se skrčil. „K zemi!“

„Fuuj, co je to?“ zvedá Sam pravou ruku, kterou mu omotala pavučina, a to se jí sotva dotkl. „Lepí to!“

„Tiše! Buď zticha!“ okřikl ho Lee. „Co jsi viděl, Rey?“

„Jo, co je tam?“ šeptají dvojčata. „Někdo sem jde? Tak co jsi viděl?“

„Světlušky... Ale Elliot je nenese.“

Andy na Reye chvíli nevěřícně zírá; to ne! To přece nemůže být pravda?! Musí se přesvědčit sama, a tak vykoukla z okna.

„Proboha!“ vykřikla, když zjistila, že pod okny stojí armáda podivných postav – jedna jako druhá – v šedivých kápích. Vznášejí se několik centimetrů nad zemí a vypadají jako... jako mumie! Ale mají oči. Nebo to nejsou oči? Co je to? V důlcích jim plápolají zelené plamínky. Jejich pohled je tak prázdňý a zlověstný... A skutečně – jedna z nich drží sklenici se světluškami.

„Elliot,“ vyhrkly Andy slzy, „to ne!“

„Skrč se!“ tahá ji Rey za rukáv. „No tak – prozradíš nás!“

To už ale postava se zářící sklenicí pomalu zvedá hlavu... Světlo odhaluje její zkosnatělý obličej a děsivý pohled, který se upírá do oken. Je to jasné – kamarádi jsou prozrazeni!

Andy se rozběhla ven z pokoje... Jeden ze schodů se jí vylomil pod nohama! Zavrávoral, ale ustála to, a po ztrouchnivělém schodišti běží odhodlaně dál.

„Stůj!“ volá za ní Kris. „Zešilelas?!“

„Dělejte!“ žene se Lee za ní. „Musíme ji chytit!“

Andy už je ale u dveří a bezmyšlenkovitě bere za kliku, když tu ji zezadu někdo čapnul! Chtěla by ječet, ale má zakrytá ústa...

„Pšššt. To jsem já... Hlavně nekřič, pouštím tě, jo?“

„Elliot? Jsi to ty? Prokrista, tohle mi už nedělej! Myslela jsem, že ti něco udělali, když jsem viděla tu sklenici se světluškama.“

Elliot je mile zaskočen – Andy ho upřímně objala – a rád by se nechal objímat dál, jenže na to teď není čas: „Odhodil jsem ji o dva bloky dál, kde je sráz k řece, aby se tam kutálela. Na chvíli jsem je tak od sebe odlákal a mohl se vrátit za vámi. Ale během chvílky byli u domu. Sotva jsem stihl prolízt okýnkem do sklepa, co je vzadu, a... Ale to vlastně až potom – teď musíme vypadnout.“

„Elliot!“ přiběhl Rey. „Kdes byl? Už jsem měl fakt nahnáno.“

„Sestřičko! Tak tohle jsi teda...“ přiběhla i Kris.

„Tiše, Kris! Výčitky až potom – jsme obklíčeni,“ chytil Elliot Andy za ruku a už ji rychle táhne do kuchyně. „Pojďte, musíme zmizet!“

Škvírou pode dveřmi už do domu prostupuje zelené světlo. Dveře začínají vibrovat – jako by měly každou chvíli samy vyskočit z pantů.

„Jak se chceš odsud dostat?“ nechápe Lee. „K poštovnímu potrubí je to stovky metrů.“

„Tak jako předtím – proměníme se v rosol a vlezeme tentokrát do umyvadla. Asi to nebude jízda první třídou, ale nemáme moc na výběr. Teď ani nezáleží na tom, kam ten zatracenej odpad vede – jestli nás to hodí někam do žumpy, nebo do jinýho domu... musíme prostě pryč! Začněte odříkávat kouzelnou formuli, půjdu jako poslední, zkusím zabarikádovat vchod.“

„Tak jo, spojte se,“ chytá Rey kamarády za ruce, „já si to pamatuju, říkejte po mně: *Ut gelata translarata – rosolem nás nech teď být, v zemi poštou rychle jít!*“

Elliot zrovna posouval botník, aby alespoň trochu zatarasil vchod, když z kuchyně zaslechl:

„Jak to?“

„Jak je to možný?“

„Nefunguje to!“

Kamarádi stojí u dřezu a nevěřicně po sobě zírají – nikdo se v rosol neproměnil.

„Něco jste museli udělat špatně...“ přiběhl Elliot a zapojil

se ke kamarádům do kruhu, „...pojd'te, zkusíme to znovu!“

„*Ut gelata translarata, rosolem nás nech teď být, v zemi poštou rychle jít!*“

Všichni po sobě s očekáváním pokukují. Kouzlo stále nefunguje!

Ale počkat... Elliot se přece jen měnit začíná... Jak je to možné? A co ostatní? Ti vůbec nic! Z nějakého důvodu zaklínadlo zabírá jen na něj - z poloviny jeho těla už je slizká rosolovitá hromada.

Teprve když si Elliot všiml, že kouzlo působí jen na něj - „*Subistato spelliato!*“ - zastavil proměnu, a během chvíle už zbylý sliz oklepává z těla.

„My tu umřeme!“ panikaří Sam a chytá se za hlavu. „Neměli jsme sem chodit!“

„Sklapni! Nikdo neumře!“

„Vážně, Kris?“ zastane se Sama Lee. „Tak co navrhuješ, princezno?“

„Hlavně klid, musíme přemýšlet!“ přechází Elliot nervózně sem a tam. „Už vím, vím, kdo nám poradí!“ Elliot vzal dvojčata za ruce.

„Chyťte se, holky!“ sklonil hlavu a začal přeříkávat formuli, kterou ostatní slyší poprvé: „*Consilia mone, consilia axilium - i statum!*“

Z podlahy Elliotova domu, který je obklíčen divnými postavami se zelenými plamínky namísto očí, zničehonic vyjela hlava šedovlasého šlechtice s pěstěným knírkem - na obou koncích stočeným do špiček a s límcem vhodným do královského tanečního bálu.

„Uáááá,“ zívá a vytahuje z podlahy i ruce, aby se mohl protáhnout, jako by snad bylo ráno. „Vy? No to mě teda podrž, svatá Marie... Říkal jsem, aby mi přidělili jinou partu, ale vědí, že jsem nejlepší. Co naplat, pro slávu se musí trpět.“

Všichni jen nevěřicně zírají. Čekali nějaký zázrak, a ne naškrobeného panáka.

„Co? Tenhle kašpar nám má pomoci?“

„Počkej, Lee, nenaštví ho,“ zakňučel nešťastný Sam, „třeba nás vezme s sebou.“

„Tak to prrrr, mládeži. Nikoho nikam tahat nebudu. Takhle to nefunguje. A dávej si pozor na ústa, ty mladý pidimužíku!“ urazil šlechtic Leeho a otočil se na Elliota. „A ty mi, při vši úctě, na kopí a meč prozrad', co tak moc spěchá, že mne rušíš v tuto noční hodinu?“

„Nefunguje nám čarování a potřebujeme odtud zmizet!“

„Nefunguje čarování, chochochó...“ směje se šlechtic. „Tak vy jste si vyrazili bez čarovné vody na výlet? No pěkné místo, jen co je pravda.“

Elliot jen nechápavě sleduje, jak škodolibě se muž uculuje, když se rozhlíží po temném domě.

„Kdo je to vlastně?“ sýpe Rey zoufale. „To si jako přišel teď pokecat, nebo co?“

„Počkej, Reyi, já to vyřídím,“ naštvál se Elliot. „Tak hele – poradíte nám, nebo jste se nám přišel jen posmívat?! Jste přece náš rádce, ne? A pokud jo, tak k nám máte své povinnosti! Mám pravdu?“

Šlechtic jen protočil oči v sloup a otráveně si povzdechl: „Jistě, jsem vaším rádčem a nesmírně mne to také těší... No, přejdu k věci – kdo je tady ten Elliot?“

„Co? Já, já jsem Elliot.“

Šlechtic si Elliota kritickým okem prohlédl od hlavy až k patě a arogantně spustil: „Tak pak pro tebe mám dobrou radu – vezmi svoje kamarády třeba pod zmizíkovou pavučinu, která vás vždy přenese zpět do školy a... zmizte!“

Už už se rádce chystal zavrtat zpátky do podlahy.

„Počkat! Počkejte chvíli! Vždyť já nemám ani tu pavučinu, ani kouzelnou vodu. Dokonce ani učebnici kouzel. Sakra, zapomněl jsem ji tam!“

„Neklej, mladý muži,“ mračí se znuděný šlechtic, „vždyť je to hračka. Knihu si přivoláš, stačí říct *Librorum*, tak jak vám to – pokud mě paměť neklame – už jednou předvedla madam Hope... A voda? Tu ty přece nepotřebuješ – však jsi to před chvílí mohl pochopit sám.“

No jo – ten rosol...? došlo Elliotovi: pro něj kouzlo proměny skutečně fungovalo. A tak před sebe natáhl ruku, aby se v tom, co rádce říká, utvrdil: „*Librorum!*“

A je to... Elliot rázem skutečně drží svoji učebnici kouzel.

„Tak jak to tedy funguje? Vždyť...“

To už ale Elliota přerušila obrovská rána!

((Pust' si hudbu č. 16.))

Vchodové dveře domu, které zabarikádoval botníkem, se rozletěly na malé třísky a dovnitř prostupuje zelená záře.

„A kde najdu...“ otočil se Elliot zpátky na rádce. Jenže – ten už je dávno pryč.

„Elliot, dělej něco!“ naléhá Rey. „Slyšel jsi – tu pavučinu!“

Všichni vyděšeně sledují, jak se v té zelené záři, která se valí do haly, pomalu rýsují obrovské stíny.

„No tááák!“ třese se strachy Sam. „Prosím, udělej něco...“

„Jo jasně. A, B, F, G...“ listuje Elliot zběsile učebnicí. „Z... Z... Zet ... Tady! Dobře... zma... zme... zmi... zmizíková! Zmizíková pavučina, mám to!“

„Tak už dělej,“ sundává si Rey brýle – tohle možná bude lepší nevidět, „jsou tu!“

V domě už stojí postavy v kápích. Ta se světlůškami v ruce pomalu otáčí hlavu ke kuchyni, plameny v jejích očích se zvětšují a její ústa se otvírají. Jen těžko lze popsat ten divný pocit, co se vám rozlije po těle, když se zadíváte do toho zeleného víru, který vypouští namísto dechu... Prázdnota, strach, chlad, úzkost, deprese – vše špatné, co si jen dokážete představit.

To už ale Elliot vztáhl ruku ke stropu.

„*Webelo deleoóó!*“ zakřičel, a v tu chvíli se ve vzduchu zjevila

obří pavučina, která padá k zemi... To strašné kvílení je však zase tady a na partičku se řítí vír zeleného oblaku, který se neustále zvětšuje – nikdo neví, co se stane, až se jich dotkne, ale nic dobrého to určitě nebude... Zelený opar se blíží k Elliotovým patám, skoro se ho dotýká, když tu...

((Stopni hudbu.))

Sotva se zmizíková pavučina dotkla jejich hlav, parta už stojí na prázdném školním nádvoří: ano! Dobré kouzlo jim arrogantní rádce poradil – díky němu se kamarádi dostali z Elliotova domu bleskurychle, i když na poslední chvíli. Pavučina zase zmizela a každý si už jen nevěřičně prohlíží své tělo.

„Páni, jste celý?“ líbá Sam obě své ruce. „Jo, holky moje – je to dobrý!“

„Fúúúú, tak to bylo o chlup,“ rozdýchává to Lee. „Fakt jsem se málem podělal! Do tchořího zadku!“

„Ale jak...? Jak je to možný?“ popotáhl si Rey brýle a podíval se tázavě na Elliota. „Co děláš jinak než my?“

„Jo. Dlužíš nám vysvětlení,“ osočila se na něj našťavaně Kris. „Jak to, že nám kouzla nefungovala, a tobě jo?“

Andy na sestřičku sykla, aby Elliota nechala na pokoji... Všichni jsou však rozrušení a čekají odpověď. Elliot ale jen pozoruje své dlaně a kroutí hlavou.

„Nevím. Já nevím. Přísahám!“ dušuje se, když vidí, že mu kamarádi moc nevěří. „Jdu najít madam Hope, i já chci vysvětlení.“

„Půjdu s tebou.“

„Ne, Reyi!“ rozhodne Elliot nekompromisně a odchází, aniž by dal kamarádovi šanci reagovat. „Tohle si chci vyřídit sám.“

„Jen ho nech jít,“ mávl rukou Lee. „Já bych to tady dneska už klidně zabalil, vid', Same?“

„Jasná páka, Lee.“